

Arrest

nr. 188 595 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit de wijk Hamar Weyne van de stad Mogadishu en te behoren tot de clan Shanshi (< Reer Hamar). U werd op 3 maart 1992 geboren in Mogadishu (Somalië). U verklaarde dat u sinds 2013 als kleermaker werkte in een winkel genaamd Qobta. Een vriend van u, genaamd U., werkte er ook. In 2015 kreeg hij ruzie met de eigenaar van de winkel en nam hij ontslag. Na vijf maanden, in augustus 2015, belde hij u op met een jobvoorstel waarmee u veel geld zou verdienen. Omdat hij er telefonisch niet dieper op in wilde gaan, sprak u diezelfde avond af met hem. Op die afspraak verscheen hij met drie – voor u onbekende – mannen. Ze vroegen u om voor Al Shabaab te werken.

Omdat u geschrokken en bang was, verklaarde u dat u geen antwoord kon geven op hun vraag. U kreeg daarom van Al Shabaab drie dagen de tijd om over hun voorstel na te denken. Twee dagen later

werd u opgebeld door U.. U weigerde zijn jobvoorstel en U. vertelde u dat u daardoor een afvallige was. Twee à drie dagen later werd u op weg naar school in een auto geduwd en geblinddoekt meegenomen naar een villa. Omdat ze u bedreigden en ook uw familie in het gevaar zou kunnen komen, accepteerde u uiteindelijk hun voorstel. U vroeg om tijd om u voor te bereiden en kreeg daarop twee dagen. U werd vervolgens teruggebracht en u keerde naar huis terug. Na twee à drie dagen werd u opnieuw opgebeld. Hoewel u uw familie niet op de hoogte had gebracht, was u de dag na uw ontvoering wel naar de politie geweest. Drie à vier dagen na uw vrijlating werd u thuis aangevallen. Daarop besloot u om te vluchten. Verder verklaarde u ook dat u in mei 2015 met M.A.A. getrouwd bent. U leerde haar kennen in de winkel waar u werkte. Omdat M.A.A.s vader overleden was, vroeg u haar hand aan haar moeder. Zij aanvaardde uw huwelijksaanzoek, maar M.A.A. haar ooms langs vaderszijde gingen hier niet mee akkoord. Omdat u van de clan Reer Hamar bent en uw vrouw Hawiye is, beschouwden ze u als minderwaardig. Een maand na uw huwelijk werd u met de dood bedreigd. U diende van M.A.A. te scheiden. Uw vrouw lichtte haar moeder in, die op haar beurt haar familie informeerde over uw problemen met M.A.A. haar ooms. Daarop werd er bemiddeld. De ooms vielen u niet meer lastig en u kreeg hun verontschuldiging.

U verliet op 20 augustus 2015 Somalië. Diezelfde dag kwam u aan in Nairobi (Kenia) en u vertrok daar enkele dagen later. Vervolgens reisde u door naar België. U arriveerde hier op 25 augustus 2015 en vroeg asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 september 2015. Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat Al Shabaab u zal vermoorden omdat u weigerde voor hen te werken.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u enerzijds vreest te worden gedood door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab en omdat u anderzijds de ooms van uw echtgenote M.A.A. Aden Abulkhader vreest

U kunt de problemen die u had met de terreurgroep Al-Shabaab en de ooms van uw echtgenote echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw vermeende poging tot rekrutering door de islamitische terreurgroep Al Shabaab weinig aannemelijk. U verklaarde dat U., uw vriend en tevens ex-collega, vijf maanden na zijn ontslag, u opbelde om u een aantrekkelijk jobvoorstel te doen. Het is echter opmerkelijk dat u zonder enige argwaan op zijn aanbod inging aangezien u zich ervan bewust was dat U. sympathieën voor de islamitische terreurgroep Al Shabaab had. Zo werkt u al sinds 2013 samen met U. in een klerenwinkel (zie gehoorverslag CGVS 23 juni 2016, p. 11) en u verklaarde daarover dat U. "wel vaak naar de preken van deze mensen [luisterde]" en dat hij "ook voorstander van hen was" (CGVS 23 juni 2016, p. 16). Vervolgens vertelt u: "Wat ik vaak hoorde, hij zit daar en ik zit tegenover hem en we deden elk ons werk. Hij legde zijn telefoon op tafel en zo hoorde ik verschillende preken van deze groepering." (CGVS 23 juni 2016, p. 17) Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat iemand die naar preken van Al Shabaab luistert gevaarlijk zou kunnen zijn, bevestigt u dat het "wel verdacht [was] dat een jongeman voorstander was en luisterde naar de preken van de groepering." U vervolgt: "Je kan er alle kanten mee op. [...] Zelfs van je eigen broer kan je niet weten of hij die stap wil nemen of niet." (CGVS 23 juni 2016, p. 17) Wanneer u dan gevraagd wordt om welke reden u inging op het jobvoorstel van U., verklaart u dat u ervan uitging "dat hij ander werk zocht en een goede baan had gevonden" en dat u "het gewoon niet verwacht" had (CGVS 23 juni 2016, p. 17-18). Rekening houdend met de door u geschetste context, is het weinig aannemelijk dat u zich geen vragen stelde bij U. zijn voorstel. Bovendien had u na zijn ontslag nog weinig contact met U. en kwam zijn telefoontje enigszins onverwacht (CGVS 23 juni 2016, p. 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u zich geen vragen stelde wanneer een voorstander van Al Shabaab u plots opbelt en u een goedbetaalde job belooft, maar er verder telefonisch niets over kan zeggen, verklaart u andermaal dat u altijd "dacht [...] dat hij die stap nooit zou zetten. Voorheen dacht ik dat hij puur uit de liefde voor de godsdienst daar naar luisterde." (CGVS 23 juni 2016, p. 18) Dit is echter geen afdoende verklaring, gezien u erkende toch enigszins verbaasd te zijn en de situatie ietwat verdacht vond. (CGVS 23 juni 2016, p. 18).

Bovendien benadrukt de vaststelling dat u zich bewust was van het onderdrukte klimaat onder Al Shabaab het onwaarschijnlijke karakter van uw houding.

Zo vertelt u onder meer dat Al Shabaab mensen bedreigde en vermoordde (CGVS 23 juni 2016, p. 14) en dat ze jongeren brainwasheden (CGVS 23 juni 2016, p. 21). U schetst vervolgens de leefomstandigheden die door de aanwezigheid van Al Shabaab ontstonden, namelijk dat "iedereen bang

is. Er is geen vertrouwen. Wie gedwongen is en wie er bij deze groepering zit, vertellen we niet. Er zijn er veel gevlucht door deze problemen, maar we geven de informatie niet aan elkaar door.” (CGVS 23 juni 2016, p. 21) In een milieu waar angst en onderdrukking heersen door de islamitische terreurgroep Al Shabaab, is het ongeloofwaardig dat u niet reflecteerde over U. zijn aanlokkelijke jobvoorstel, temeer omdat u op de hoogte was van U.s sympathieën voor het gedachtegoed van Al Shabaab en hij bovendien niet telefonisch over de job wilde communiceren.

Het is ook opmerkelijk dat u aanvankelijk geen bescherming zocht voor uw problemen. Pas nadat u meermaals bedreigd was, vervolgens ontvoerd en vastgehouden werd, besloot u om hulp in te schakelen en ging u naar de politie om U. aan te geven. Het is opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat de overheid de controle had in uw wijk Hamar Weyne en dat die overheid anderzijds een manier was “om te kunnen ontsnappen aan deze groepering” (CGVS 23 juni 2016, p. 20). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet eerder naar de politie ging, stelt u: “Ik had niet gedacht dat het zover zou komen, dat ik zwaar in de problemen zou geraken en dat ik het zo zwaar zou hebben.” (CGVS 23 juni 2016, p. 20) Deze verklaringen zijn enigszins merkwaardig aangezien u eerder verklaarde bang te zijn geweest en geen oog dicht deed na de eerste ontmoeting met U. en zijn vrienden (CGVS 23 juni 2016, p. 19). U was daarenboven al met de dood bedreigd (CGVS 24 augustus 2016, p. 16) en U. had u als afvallige bestempeld nadat u andermaal hun aanbod om mee te strijden afsloeg (CGVS 23 juni 2016, 19).

Vervolgens is het ook weinig geloofwaardig dat u uw familie, waarmee u samenwoonde, niet inlichtte over de problemen die u kende met Al Shabaab en dat u ook geen voorzorgen nam in het geval Al Shabaab u na uw arrestatie thuis zou komen opzoeken (CGVS 23 juni 2016, p. 22-23). Op de vraag waarom u uw familie niet had ingelicht, antwoordt u dat u “bang [was] om het tegen [uw] familie te zeggen. [Uw] vrouw zou zich zorgen maken en [uw] moeder was ziek.” (CGVS 23 juni 2016, p. 21) Op de vraag waarom u zonder enige garantie op veiligheid, na uw arrestatie gewoonweg naar huis terugkeerde, uw familie niet informeerde en verder niets ondernam, antwoordt u dat u uw hoop op de politie had gezet en verder niks kon doen. U hoorde echter niets meer van hen. U verklaart ook dat u de kans niet kreeg om uw familie in te lichten (CGVS 23 juni 2016, p. 22). Deze afwachtende houding kan op z'n minst merkwaardig genoemd worden, aangezien u niet alleen “zonder waarschuwing” gedood zou worden als u na uw arrestatie niet zou terugkeren naar Al Shabaab, maar ook uw familie in gevaar zou zijn (CGVS 23 juni 2016, p. 19). Het is weinig aannemelijk dat u na zulke (doods)bedreigingen eenvoudigweg naar huis terugkeerde en zowel uw moeder, broer, zussen als echtgenote niet zou inlichten over de ernstige problemen die u kende met Al Shabaab en het gevaar dat ook zij daardoor liepen.

Tot slot kan er opgemerkt worden dat u enkele malen tegenstrijdig bent in uw verklaringen omtrent de problemen die u kende met Al Shabaab. Zo noemde u twee van de drie vrienden van U. eerst bij naam (CGVS 23 juni 2016, p. 16), maar later kan u zich deze namen niet meer herinneren. (CGVS 24 augustus 2016, p. 14). Verder verklaarde u aanvankelijk niemand van uw familie op de hoogte gesteld te hebben van uw problemen met Al Shabaab omdat u “bang [was] om het tegen [uw] familie te zeggen. [Uw] vrouw zou zich zorgen maken en [uw] moeder was ziek.” (CGVS 23 juni 2016, p. 21, 22) Volgens uw laatste verklaringen zou uw echtgenote wel op de hoogte zijn geweest van uw problemen (CGVS 24 augustus 2016, p. 17). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u eerder wel zou verklaard hebben dat u uw echtgenote informeerde (CGVS 24 augustus 2016, p. 17) hetgeen echter niet het geval is.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u de ooms van uw echtgenote, M.A.A., vreest. Zo verklaarde u dat u in mei 2015 trouwde met M.A.A.. Een maand na uw huwelijk zouden haar ooms langs vaderszijde u met de dood bedreigd hebben omdat u als lid van de clan Shanshi geen gelijke was voor hen. **U kan de problemen die u kende ten gevolge van uw gemengd etnisch huwelijk echter niet aannemelijk maken.**

Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat u deze problemen in het geheel niet ter sprake bracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaringen DVZ vragenlijst CGVS). U maakte daar enkel melding van de problemen die u gekend zou hebben met Al Shabaab, terwijl u voor het CGVS plots ook gewag maakt van de problemen die u kende door uw gemengd etnisch huwelijk. Wanneer u met deze omissie geconfronteerd wordt, geeft u als verklaring dat u met “verschillende verwarde gedachten” zat en dat “ze [...] daar toen [zeiden] dat ik het kort moest houden.” U voegt verder toe dat u “geshockeerd” was (CGVS 23 juni 2016, p. 3). Deze belangrijke omissie ondermijnt echter de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen asielmotief, aangezien u nu ook vreest gedood te zullen worden door de ooms van uw echtgenote die uw huwelijk niet goedkeurden.

Ten tweede is het ook merkwaardig dat u de hand van uw echtgenote slechts aan haar moeder vroeg en dat zij u zonder meer haar goedkeuring gaf om met M.A.A. te trouwen (CGVS 23 juni 2016, p. 3, 24, CGVS 24 augustus 2016, p. 11). Achteraf bleek immers dat haar ooms langs vaderszijde niet akkoord gingen met dit huwelijk (CGVS 23 juni 2016, p. 3, 23). Het is niet alleen opvallend dat u de hand niet

rechtstreeks aan uw echtgenote haar ooms vroeg, die overigens ook in Mogadishu woonden (CGVS 23 juni 2016, p. 6), maar ook dat de moeder van M.A.A. zonder overleg met de ooms zou toestemmen met uw huwelijk. Zo verklaarde u immers: "normaal vraag je de hand van de vrouw aan de familie." (CGVS 23 juni 2016, p. 12) U stelt dat uw schoonmoeder en de familieleden van haar overleden echtgenoot ruzie hadden, maar volgens uw laatste verklaringen was u niet op de hoogte van deze problemen totdat u bedreigd werd (CGVS 24 augustus 2016, p. 13). Bovendien kan u deze problemen niet duiden. U weet namelijk niet wanneer deze problemen precies begonnen, wat de oorzaak van deze problemen is en u stelt evenmin te weten over welke problemen het precies gaat (CGVS 23 juni 2016, p. 9, CGVS 24 augustus 2016, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt om welke reden u zo weinig op de hoogte bent van de spanningen tussen uw echtgenote haar familie langs vaders- en moederszijde, moet u het antwoord schuldig blijven en verklaart u dat u "het druk had met [uw] eigen leven. [...] Ik vroeg er ook niet achter." (CGVS 24 augustus 2016, p. 13). **Uw complete onwetendheid over de oorzaak van de vertroebelde relaties tussen de families van uw echtgenote langs vaders- en moederszijde – die ook uw leven zouden beïnvloeden – wijst op een dermate desinteresse voor uw eigen problemen, wat opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de problemen die u kende ten gevolge van uw huwelijk.**

Er dient hier ook vastgesteld te worden dat M.A.A.s ooms langs moederszijde wisten te bemiddelen met haar ooms langs vaderszijde. U zou niet meer lastiggevalen worden en u kreeg hun verontschuldiging aangeboden. Hoewel u in de maanden na die bemiddeling geen problemen meer met de ooms kende, verklaarde u dat u hen nog steeds vreest, maar u kan deze vrees echter niet concretiseren en zo dus ook niet aannemelijk maken. Uw vrees is immers slechts gebaseerd op vermoedens, u "dacht [namelijk] echt dat [u] niet zomaar met rust gelaten zou worden." U vervolgt: "[I]k geloof echt dat ze me zouden opzoeken, want ik zag hoe ik benaderd werd en hoe er met mij gesproken werd." (CGVS 23 juni 2016, p. 23-24)

Ten slotte dient ook hier opgemerkt te worden dat uw verklaringen, omtrent de problemen die u kende door uw huwelijk, tegenstrijdigheden bevatten. Zo kon u aanvankelijk de drie ooms die u bedreigd zouden hebben, bij naam noemen. U verklaarde dat ze Aw., Um. en Q. heetten (CGVS 23 juni 2016, p. 23). Wanneer u later opnieuw gevraagd wordt hoe deze oom heetten, heeft u echter moeite om deze namen opnieuw op te sommen en stelt u dat ze Aw., Um. en S. heetten. Nadat u twijfelt, voegt u eraan toe dat u slecht in namen bent. Als u dan geconfronteerd wordt met de verschillende namen die u opgaf, geeft u als verklaring: "Ik had vroeger geen kennis van die mensen. Ik probeerde de namen te onthouden die ze me doorgaf van haar nonkels, maar ik herinner het me niet. Het was de eerste keer dat ik hun namen hoorde." (CGVS 24 augustus 2016, p. 11-12). Dit argument kan echter weinig overtuigen aangezien u initieel wel in staat was om hun namen te memoriseren. U verklaarde verder dat u de ooms van M.A.A. nooit gezien hebt (CGVS 24 augustus 2016, p. 11). Dat is echter tegenstrijdig met wat u eerder verklaarde over de ontmoetingen tussen u en de ooms van uw echtgenote, u vertelde namelijk dat ze u thuis bedreigden. (CGVS 23 juni 2016, p. 23). Later verklaart u ook dat ze naar uw werk kwamen (CGVS 24 augustus 2016, p. 12). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat het de "eerste keer [was] dat [u] ze zag." Vervolgens past u uw verklaringen aan en zegt u dat u hen niet zag, maar dat ze u opbelden en iemand stuurden (CGVS 24 augustus 2016, p. 12). **Deze vaststellingen doen andermaal ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen die u aflegde in het kader van de asielaanvraag.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De (1) afschriften van de geldtransfers naar uw moeder in Mogadishu geven enkel aan dat u geld overmaakte naar Mogadishu. Ook (2) het geboortecertificaat dat u indiende, heeft geen invloed op bovenstaande vaststellingen. Uit de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van 27 mei 2016 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat er geen waarde kan worden gehecht aan het door u voorgelegde geboortecertificaat. Overigens wordt uw herkomst uit de stad Mogadishu in bovenstaande vaststellingen niet onmiddellijk betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van

januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren voort buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is.

Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een

periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van Internally Displaced Persons (IDP's). Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 november 2016 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel", van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de "manifeste appreciatiefout" en van de "miskenning van het proportionnaliteitsbeginsel".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van een asielaanvraag, over het voordeel van de twijfel en over artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Hij legt uit "dat een jobvoorstel in Mogadishu niet automatisch wil zeggen recrutering door AL SHABAAB", dat U. een vriend was, met wie hij samen opgroeide in dezelfde buurt, dat hij "op geen enkel ogenblik gedacht heeft dat deze hem kwaad zou willen doen" en "dat het niet is omdat iemand naar de preken van A.S. luistert of er voorstander van is, dat men ipso facto gevaarlijk zou zijn".

Hij benadrukt voorts "dat het aan verzoeker was om de hele familie te onderhouden nu zijn vader overleden was en zijn tante die hen geld toestuurde van Saoedie Arabië gehuwd was, niet meer werkte en geen geld kon sturen", waardoor hij "het feit dat er werk was als prioritair aangaf". Verder wijst hij erop "dat hij ook tijdens de lessen, door een Islamleraar aangesproken werd betreffende recrutering door AS, doch dat het daarbij bleef".

Verzoeker stelt dat hij de bescherming van de politie inriep, maar dat hij geen effectieve bescherming kreeg. Hij acht het *“evident dat de onrust en vrees minder waren na het bezoek, dan na de ontvoering en a fortiori na het bezoek thuis”*. Hij benadrukt nogmaals dat *“ook zijn islamleraar voorstander was van A.S. en recruitering, doch dat deze nooit zo ver ging”*, om zijn houding te verklaren.

Betreffende de tegenstrijdigheden over het inlichten van zijn familie merkt hij op *“dat hij tijdens zijn eerste interview, waarop het heel warm was, vastte (het was ramadan), wat mogelijks de verwarring verklaart”*. Hij legt uit dat hij *“vertelde zijn vrouw over de eerste ontmoeting, doch effectief noch zijn vrouw, noch zijn moeder over de ontvoering, daarover vertelde hij slechts nadat AS bij hen thuis geweest was”*.

Verzoeker voert aan dat hij op het Commissariaat-generaal meteen aangaf waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet over zijn problemen door zijn gemengd huwelijk heeft gepraat. Hij bevestigt dat hij de hand van zijn vrouw aan haar moeder vroeg *“nu haar vader overleden was en zij klaarblijkelijk vervreemd van haar familie was, er geen contact mee had”*. Hij benadrukt dienaangaande *“dat hij zijn vrouw slechts kort kende (minder dan een jaar als klant en een 7 maanden voor hun huwelijk ook als vriendin, en slechts korte tijd voor zijn vlucht met haar getrouwd is”*. Hij stelt *“dat de ooms langs vaderszijde zich bij de situatie schenen neer te leggen”*, maar *“dat dit gemengd huwelijk alsnog voor problemen zou kunnen zorgen”*. Verzoeker geeft toe dat hij niet meer zeker was van de namen van de ooms, maar ontkent *“dat hij nooit stelde dat het om één telefoontje zou gegaan zijn....”*.

Verzoeker stelt dat uit de informatie in het administratief dossier over Mogadishu blijkt *“dat vele personen ontvlucht uit Zuid- en Centraal-Somalië in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus en dat personen afkomstig uit “conflict-affected areas”, waaronder Mogadishu gezien de aard van het geweld die er heerst, nood kunnen hebben aan een subsidiaire bescherming status wegens ernstige risico tot het blootstellen aan ernstige en individuele bedreigingen van hun leven of persoon”, dat “alhoewel de militeleden van Al Shabaab verdreven werden uit Mogadishu wordt er niet betwist dat ze regelmatig aanslagen te plegen, enerzijds in de vorm van terreuraanslagen en anderzijds in de vorm van doelgericht moordaanslagen” en dat “naast de ernstige bedreigingen voor het leven en de persoon van de burgers uit Mogadishu wegens Al Shabaab, lopen ze ook een reëel risico op ernstige bedreigingen omwille van clanconflicten, tribale zaken die regelmatig tot gewelddadige conflicten leiden”*.

Verzoeker meent een reëel risico op ernstige schade te lopen *“zowel wegens de aanwezigheid van Al Shabaab als door de wraak vanwege de clan van zijn echtgenote”*, gezien *“de goedkeuring vanwege de ooms langs vaderszijde van zijn echtgenote was immers nog zeer vers, inmiddels heeft hij haar ook in de problemen gebracht, zodanig dat het niet denkbeeldig is dat haar ooms dit linken aan zijn clan en hem daarop opnieuw gaan aanspreken”*. Hij stelt: *“Het is dus degelijk omwille van de algemene onveiligheidssituatie en de onmacht van de Somalische Staat verzoeker te beschermen tegen de terreuraanslagen gepleegd door Al Shabaab en tegen de gewelddadige incidenten omwille van de clanconflicten dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”*.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat de situatie in Mogadishu instabiel is, dat Somalië volgens een artikel van *“New York Times”* op 1 juni 2016 gewelddadiger is geworden en dat deze informatie recenter is dat de *“3 arresten d.d. 5.9.2013, 10.9.2015 en 10.9.2014 (waarin) de rechters van mening zijn dat het terugkeren van een burger naar de dan huidige situatie in Mogadishu, niet strijdig was met artikel 3 EVRM”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Somalië omwille van problemen met Al Shabaab en omwille van clanproblemen door zijn gemengd huwelijk. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4. Vooreerst kan worden opgemerkt dat aangezien Al Shabaab goed betaalde jobs kan aanbieden, het niet aannemelijk is dat personen die geen bijzonder belang kunnen aantonen systematisch worden vervolgd indien ze een dergelijk aanbod afslaan. De Raad ziet niet in hoe dit in het belang van Al Shabaab kan zijn te meer verzoeker uit Mogadishu afkomstig is waar Al Shabaab geen controle over heeft.

Hoe dan ook verzoekers verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab zijn geenszins aannemelijk. Dat hij aanvankelijk geen argwaan had toen zijn vriend U., na maanden van weinig contact, hem een jobaanbod deed *“waarmee hij veel geld ging verdienen”* is immers niet geloofwaardig, daar verzoeker tijdens zijn gehoor zelf aangaf dat hij wist dat U. sympathieën had voor Al Shabaab, hij in zijn verzoekschrift nogmaals benadrukt dat hij met U. opgroeide in dezelfde buurt en verzoeker hem aldus goed kende. De stellingen in het verzoekschrift *“dat een jobvoorstel In Mogadishu niet automatisch wil zeggen recrutering door AL SHABAAB”, “dat het niet is omdat iemand naar de preken van A.S. luistert of er voorstander van is, dat men ipso facto gevaarlijk zou zijn”* en *“dat het aan verzoeker was om de hele familie te onderhouden nu zijn vader overleden was en zijn tante die hen geld toestuurde van Saoedi Arabië gehuwd was, niet meer werkte en geen geld kon sturen”*, waardoor hij *“het feit dat er werk was als prioritair aangaf”* kunnen niet overtuigen. Integendeel indien verzoeker de enige kostwinner van zijn familie was kon van hem wel degelijk voorzichtigheid worden verwacht wanneer hem na maandenlang weinig contact plots telefonisch een uitzonderlijk jobvoorstel werd gedaan door U., een vriend waarmee hij opgroeide en van wie hij wist dat hij voorstander van Al Shabaab was. Dat verzoeker zich niet eens kritische vragen stelde en evenmin reflecteerde over deze gang van zaken en de mogelijke risico's van het afspreken met U., is niet aannemelijk in het licht van de vaststelling dat verzoeker jarenlang in een dergelijke context leefde en van verzoekers verklaringen dat hij op de hoogte was van de gedwongen rekruteringen van Al Shabaab en het angstklimaat dat deze groepering creëert. Verzoekers verklaringen wijzen er eerder op dat verzoeker geen nood had aan voorzichtigheid zodat niet aannemelijk is dat hij in een bedreigende situatie leefde.

2.5. Evenmin kan overtuigen dat nu verzoeker zelf aangaf dat dat de overheid de controle had in zijn wijk Hamar Weyne en dat de overheid een manier was om te kunnen ontsnappen aan Al Shabaab (gehoor 23 juni 2016, p. 20) geen bescherming zocht bij naar de politie ging nadat hij het jobvoorstel van U. had afgeslagen. De stelling in het verzoekschrift *“dat de onrust en vrees minder waren na het bezoek, dan na de ontvoering en a fortiori na het bezoek thuis”* is een loutere bewering die niet verzoekenbaar is met verzoekers verklaringen, dat hij na zijn afspraak met U. zo bang was dat hij geen

oog dicht deed (gehoor 23 juni 2016, p. 19), al met de dood bedreigd was (gehoor 24 augustus 2016, p. 16) en als afvallige bestempeld werd nadat hij hun aanbod om mee te strijden afsloeg (gehoor 23 juni 2016, p. 19). Verzoekers handelwijze kan niet duiden op ongerustheid noch op een nood aan bescherming van de politie inriep.

2.6. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd *“dat hij ook tijdens de lessen, door een Islamleraar aangesproken werd betreffende recruitering door AS, doch dat het daarbij bleef”* en dat *“ook zijn islamleraar voorstander was van A.S. en recruitering, doch dat deze nooit zo ver ging”*, om zijn houding te verklaren, merkt de Raad op dat een dergelijke situatie geenszins vergelijkbaar was met de persoonlijke rekruteringsvraag van U., zoals hij overigens ook zelf aangaf tijdens zijn gehoor (*“Het waren geen echte grote problemen, behalve vragen die me vaak gesteld werden om samen te werken met deze groepering en ook mijn leraar die vaak over de jihad sprak en die wou dat jongeren de groepering ondersteunden. Op dat moment was er meer vrijheid. Ze misbruikten jonge mensen die verkeerde keuzen maakten. Ze werden niet onder druk gezet zoals nu in 2015. (...) Leerlingen die bij dezelfde school zitten. Het was niet veel. Veel jongeren sloten zich aan bij deze groepering om alleen een naam te krijgen of te maken. Ook veel jongeren omdat ze echt gebrainwashed waren en ze verkeerde uitleg hadden gegeven over de godsdienst.”*; gehoor 23 juni 2016, p. 19-20). Uit verzoekers verklaringen kan anderzijds wel blijken dat hij een bijzondere belangstelling had voor zijn godsdienst nu hij nog lessen bleef volgen bij een islamleraar met sympathieën voor Al Shabaab.

2.7. Verzoekers verklaringen dat hij na zijn ontvoering door Al Shabaab naar huis terugkeerde, zonder zijn familie hierover te informeren en zonder enige voorzorgen te nemen, is evenmin geloofwaardig binnen de Somalische context die verzoeker zelf beschrijft. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker *“vertelde zijn vrouw over de eerste ontmoeting, doch effectief noch zijn vrouw, noch zijn moeder over de ontvoering, daarover vertelde hij slechts nadat AS bij hen thuis geweest was”* bevestigt verzoekers stilzwijgen tegenover zijn familie in de 3-4 dagen na zijn ontvoering en vóór de aanval bij hen thuis. Verzoeker biedt geen verklaring voor dit risicovol en opvallend gedrag.

2.8. Verzoeker maakt ook zijn vrees omwille van zijn gemengd huwelijk niet aannemelijk. Vooreerst zijn dit loutere beweringen die niet worden aangetoond noch in context worden gezet. Hoe dan ook uit verzoekers verklaringen blijkt dat M.A.A.'s ooms langs moederszijde wisten te bemiddelen met haar ooms langs vaderszijde, dat hij hun verontschuldiging kreeg aangeboden en dat ze hem in de maanden nadien niet meer lastigvielen (gehoor 23 juni 2016, p. 23-24). Ook uit de stellingen in het verzoekschrift *“dat de ooms langs vaderszijde zich bij de situatie schenen neer te leggen”*, maar *“dat dit gemengd huwelijk alsnog voor problemen zou kunnen zorgen”* en dat *“de goedkeuring vanwege de ooms langs vaderszijde van zijn echtgenote was immers nog zeer vers, inmiddels heeft hij haar ook in de problemen gebracht, zodanig dat het niet denkbeeldig is dat haar ooms dit linken aan zijn clan en hem daarop opnieuw gaan aanspreken”*, blijkt dat verzoeker niet verder komt dan het louter uiten van vermoedens en hypothesen, zonder enig objectief element aan te reiken waaruit eventueel zou blijken dat M.A.A.'s ooms langs vaderszijde nog voor problemen zouden zorgen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker wisselende verklaringen aflegde over de ontmoetingen tussen hem en de ooms, daar hij enerzijds beweerde dat hij de ooms nooit gezien heeft (gehoor 24 augustus 2016, p. 11), om dan te verklaren dat ze naar zijn werk kwamen om hem te bedreigen (*“Ze kwamen naar mij, Op mijn werk. Ze zeiden: scheid van ons meisje, anders doden we je.”*; gehoor 24 augustus 2016, p. 12), waarna hij ten slotte stelde dat hij de ooms nooit zag, maar dat ze hem opbelden en iemand stuurden (*“Ze belden me ook en ze hebben ook iemand gestuurd.”*; gehoor 24 augustus 2016, p. 12). Dergelijke tegenstrijdige beweringen kunnen bezwaarlijk clanproblemen aantonen laat staan een gemengd huwelijk.

2.9. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift verder tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 EVRM betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient nog te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.16. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.17. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM).

In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.18. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.19. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.20. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.21. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.22. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen

tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.24. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.25. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.26. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop*

toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.

2.27. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten. De stellingen in het verzoekschrift dat “*Het is dus degelijk omwille van de algemene onveiligheidssituatie en de onmacht van de Somalische Staat verzoeker te beschermen tegen de terreuraanslagen gepleegd door Al Shabaab en tegen de gewelddadige incidenten omwille van de clanconflicten dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.*” en dat de situatie in Mogadishu instabiel is, doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

2.28. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.30. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.31. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK